

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 9/2016

Říjen 2016

Modlitba uzdraví nemocného a Pán mu uleví

Matka malého Františka to v ten večer nezvládla. Její Žádost o svátost nemocných pro synka, kterému před chvílí diagnostikovali akutní leukémii, byla voláním o zázrak, po kterém toužila.

Manžel jedné paní, nemocný rakovinou, se po přijetí této svátosti stal úplně jiným manželem a otcem. Z uběhaného podnikatele a "sponzora rodiny" se stal

klidem naplněný, vnitřně zesílený, pečlivý manžel. Po přijetí pooperační, onkologické i svátostné léčby se jeho život otočil o 180 stupňů. Toto svědectví přítelkyně o jejím manželovi si máma malého Františka dobře zapamatovala. Díky němu v ten večer živelně vběhla do kaple. Ze své duše vylila všechnu bolest nad stavem svého chlapečka, který vůbec

netušil, co ho čeká. Momentálně ho nic nebolí. Pouze je unavený a slabý, jakoby dvě noci nespál, a vůbec nemá chuť k jídlu. Právě přicházíme k němu.

Přijít ve správný čas

Stojí u něj zdravotní sestra, která se po odchodu lékaře pokouší napíchnout mu žílu. To je asi nejtraumatičtější událost tohoto dne. Po přijetí na oddělení jde o jeho první špatný zážitek. Přišli jsme ve správný čas, ve chvíli, kdy můžeme nejvíce přispět ke zklidnění vystresovaného dítěte. Samotné setkání v malém dětském boxu pediatrické kliniky, v atmosféře nabitě emocemi, volalo po vykoupení z této situace. Po utření slz se můžeme spolu s matkou neformálně přiblížit k duši chlapce. A za chvíli už usměvavý František nemá žádné starosti a smutnou mámu potěšuje svým trhavým hláskem.

Navázat první kontakt

Po seznámení a prvním kontaktu citlivě vstupujeme s mámou do jeho duchovního světa. Objevujeme v něm Ježíše, který ho miluje. Ví o tom už z mnoha předešlých zážitků. Dostalo se mu hodně lásky skrze rodiče, měl možnost těšit se ze své rodiny, ze dvou bratrů a malé sestřičky, oblíbil si i babičku a psa Dina. Seznámil se s přírodou a stále více vnikal do jejích krás díky častému lyžování se svým otcem. I ve škole měl spolužáky, kteří znali modlitby. Zakusil i atmosféru farního kostela, nejsilněji tehdy, když tam nikdo nebyl a on se mohl svobodně potulovat po jeho tmavých zákoutích. Potkal ve městě pana kaplana, který mu dal oblíbenou oříškovou čokoládu, zatímco paní katechetka na náboženství se zase zlobila na spolužáka, protože zlobil. To vše a mnohé jiné zážitky tvořily vnitřní bohatství života malého Františka. Měla v něm místo i vědomost o Bohu, který neopustí nikoho, vždyť neopustil ani svého Syna, když byl nemocný a bylo mu na kříži špatně. Tak si to František pamatoval.

Boží dotek působí skrze zkušenost

Jsem vděčný za všechny informace, které mi poskytuje František. Vytváříme si první vazbu, která je nejdůležitější a na kterou je třeba si vyhradit dost času.

Pomocí ní se bude odvíjet další kvalita života malého pacienta a přijetí omezení, které přinese léčba. František sedí na kolenou klidně mámy a já tajně zjišťuji, zda už přišel čas vstoupit do modlitby. Chceme spolu prosit Pána za sebe i za

personál o potřebnou sílu a moudrost. Protože matka je dobře informována, oba si uvědomujeme, s čím jdeme bojovat. František potřebuje tento Boží dotek, aby prožil skrze nás, svou mámu a nemocničního kaplana, že nezůstane sám, opuštěný, a že bude milován. To je nyní to nejdůležitější uzdravení, které mu potřebujeme zprostředkovat, abychom mohli otevřít nelehkou léčbu, o níž ještě nevíme, co přinese.

Vstup do svátostné atmosféry

Vstupujeme modlitbou do nového prostoru života. Malý pacient si to velmi neuvědomuje. To, že svátost nemocných bude v jeho životě působit, je zřejmé především z naší víry v Boží pomoc. Potřebujeme ji. Budeme disponováni pravdivě komunikovat, být nablízku a stávat se svědky uzdravování, jehož dárce však bude sám Bůh. Onkologická léčba chlapce totiž spustí zcela nový hodnotový systém i v rodině a přinese zcela jiné priority pro fungování a udržení manželství jeho rodičů. S tímto vším a ještě mnohem komplikovanějším obrazem v hlavě potřebujeme vejít do svátostné atmosféry. To nám dá sílu nezmalomyslnět, nezoufat, ale důvěřovat a spolupracovat s Boží milostí do konce.

Prosba o sílu a trpělivost

Takto spolu s mámou a Františkem otevírám nabídku: "Františku," začínám

opatrně vnikat na posvátné území dětské duše. "Co řekneš? Pozveme Ježíše, který je zde mezi námi, do prožívání všeho, co se děje s námi tady v nemocnici?" Souhlasně přikývl očima. "Potřebujeme hodně síly na zvládnutí tohoto času v nemocnici. Potřebujeme i moudrost pro všechny, kteří budou rozho-

dovat o tvé léčbě. A zejména potřebujeme hodně trpělivosti. Budeme prosit Ježíše o ni i pro otce, mámu a všechny, kteří tě mají rádi a kteří se budou také za tebe modlit. Přijmeš tedy pozhnání znamením kříže, zde na hlavu i na ruce. To jsou místa, na kterých velmi trpěl za nás i Pán Ježíš tehdy, když byl na kříži. Pomocí tohoto pomazání, které ti dám, budeš s ním důvěrně spojený. Budeš si pamatovat, že on je s tebou a že tě nikdy neopustí, že tě ochrání před každým zlem, které by ti mohlo ublížit, a dá ti to uzdravení, které nejvíce potřebuješ pro

svou budoucnost. Toto přátelské pouto s Ježíšem ti dá sílu čelit onemocnění, které léčíme. Pomůže ti prožívat velkou radost v duši, že milosrdný Bůh, který se nám dává poznat v tomto znaku pomazání, je s námi. Nic se nám už nemůže stát, což by nás odloučilo od jeho lásky."

Malý pacient mě sleduje, matka je uvolněná, ale soustředěná. Stále drží Františka v objetí na kolenou.

Ticho, ve kterém dozráváme

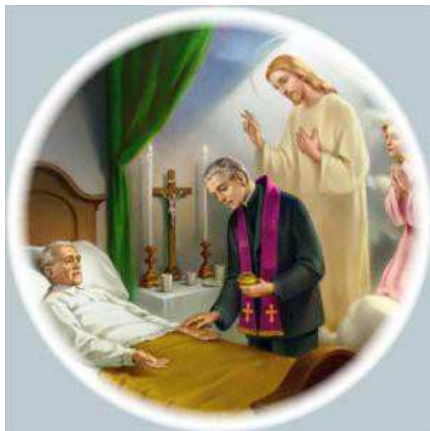
Dopřejeme si ticho a až po nasycení z něj můžeme Pánu života předávat všechno, co se stalo v životě malého Františka v posledních hodinách. Předkládáme mu všechny slabosti, strach, hříchy, vylomeniny i sny, plány a touhy. Uvědomujeme si, že Bůh je ten, kdo nás nejvíce miluje a nikdy nám nechce ublížit. Má s námi jen ten nejlepší plán a bdí nad naším životem. Nyní ho žehná a daruje nám milost, kterou tak velmi potřebujeme. Zvládneme tento čas a staneme se zkušenějšími. Toto dítě v léčbě dospěje a my budeme překvapeni, co všechno pochopíme skrze jeho čistou duši.

Oslava a díky za milost

Vkládám ruce na pacientovu hlavu po předchozí modlitbě: "V tvém jménu, Pane Ježíši, položím ruce na Františka. Dej mu vědět, že jsi s ním a že ho neopustíš." Opět setrváváme v tichu. Pak oslavujeme Pána za všechno, co koná v našem životě, a vyznáváme spolu víru.

Požehnání a pomazání

Nakonec žehnám posvátným olejem znamením malého kříže jeho čelo a ruce, přičemž vyslovuji: " Skrze toto svaté pomazání ať ti Pán pro své milosrdenství pomůže milostí Ducha Svatého. Amen. Ať tě vysvobodí z hříchů, ať tě zachrání a posilní. Amen."

Kristus přítomen v životě nemocného

Svátost pomazání nemocných je znamením přítomného Ježíše Krista v životě nemocného. Vnímáme ho v této svátosti uzdravení pomocí své víry jako Boží sílu. Její kořeny nacházíme v Písmu svatém: "Je někdo z vás nemocný? Ať

zavolá starší církve; a ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně. Modlitba s vírou uzdraví nemocného a Pán mu uleví; a pokud se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno" (Jak 5, 14-15). Tato svátost nám zpřítomňuje velký soucit Boha s trpícím člověkem. Bůh jde tak daleko, že ve svém Synu "vzal na sebe naše slabosti a nesl naše nemoci" (Mt 8, 17). "Jeho ranami jsme uzdraveni" (Iz 53, 5), a proto skrze tuto svátost působí na duši i tělo člověka.

Kristova uzdravující moc je předána apoštolům - "Nemocné uzdravujte" (Mt 10, 8). V jiném případě jako součást Božího plánu spásy dává sílu vydržet utrpení: "Na svém těle doplňuji to, co chybí Kristovu utrpení pro jeho tělo, kterým je Církev" (Kol 1, 24).

Kněz má na vysluhování zvláštní charisma

Svátost pomazání je spolu s Eucharistií viatikem, čili posilou na přechod do věčného života s Bohem. Tato cesta je u každého člověka originální, jedinečná a neopakovatelná. Vyžaduje mimořádně citlivý osobní přístup. Umět vstoupit do nejniternějších skrytí lidského svědomí, do středu srdce a přitom udržet diskretnost a odstup, protože pouze sám Pán má svobodný přístup do této

intimity duše, chce zvláštní charisma. Kněz ji dostává od Krista, ale musí ji dále rozvíjet, vždy a znovu se pro ni otevírat modlitbou, přičemž nepohrdá ani psychologickými znalostmi a zkušenostmi těch, kteří se se životem a smrtí setkávají z profesionálního hlediska či v osobním životě. Vzhledem k nedostatku času je uměním oslovit samo nitro člověka. Na druhé straně jde o jedinečné okamžiky otevřenosti duše, které je hodno využít. Ani ten, kdo tuto svátost uděluje, však není sám, vždy to koná s Kristem, v Kristu a ve jménu Krista. Kněz pouze seje, Kristus dává vzrůst duchovnímu životu. Při svátosti pomazání nemocných je nezbytné vždy vysvětlit, že jde o zvláštní milost a posilu

snášet svou nemoc, ne o bezprostřední předstupu smrti, který by v některých případech mohl vylekat a zablokovat nemocného. Tuto svátost lze také udělovat před vážnými operacemi a opakovat ji při každém intenzivním zhoršení zdravotního stavu nemocného.

(podle KN)

Svým andělům dal příkaz, aby tě chránili

Andělé jsou neviditelní duchové, kteří plní Boží vůli a tajemně působí v životech lidí. Lidová zbožnost a také umělecká tvorba tyto duchovní bytosti uzavřela do podoby různých soch a obrazů. Kdo jsou ve skutečnosti andělé?

Téma o andělech u mnohých evokuje obraz sentimentality a jakési dětské

naivity. Vždyť proč také ne? Na sociálních sítích na nás blikají, mrkají, létají, nebo se usmívají kýčovití andílci v podobě baculatého dítěte, nebo skoupě oděné mladé ženy nebo bojovníka s přísným výrazem ve tváři. Nicméně tyto obrazy, byť pozoruhodné, nepříliš zachycují podstatu anděla. Slovo "anděl" pochází z řeckého slova "angelos", což znamená posel. Tímto pojmem se označují duchovní bytosti, které neustále oslavují Boha a dokonale plní jeho svatou vůli. Má tedy smysl zobrazovat anděly v tělesné podobě?

Podle učení Katolické církve primárním posláním andělů je oslava Boha a služba Bohu. Sekundárním posláním je chránit lidstvo, konkrétního člověka a pomáhat mu ke spáse. Při tomto posláním tedy anděl nepotřebuje hmotné tělo, které by ho mimo jiné podstatně omezovalo. Je čistým duchem, který stojí před tváří Boha a zároveň stojí u člověka, kterého mu Bůh svěřil. Někteří teologové učí, že svého anděla má každé město, stát, každá část země.

Anděl zasáhne, i když to nečekáme

Moje známá mi popsala osobní zkušenost, když pocítila ochranu anděla strážce. Stála na zastávce autobusu. Byla blíže k silnici, po které ze směru, odkud měl přijet autobus, jelo nákladní auto vrchovatě naložené kamením z nedalekého lomu. Najednou začala pociťovat jakýsi neklid a slyšela vnitřní hlas: "Jdi dozadu!" Nevěnovala však tomu pozornost. Ale hlas byl tak naléhavý, že

podvědomě udělala pár kroků dozadu. Když vedle ní projíždělo zmíněné nákladní auto, z vlečky vypadl obrovský kámen právě na to místo, kde předtím stála ona. Říkala: "Zůstala jsem stát jako zkamenělá. Ten kámen mě mohl zabít." Podobných případů, kdy lidská logika a vysvětlení selhává, známe určitě hodně i z vlastní zkušenosti.

Posláním andělů je nejen lidi ochraňovat, ale zároveň je vychovávat jako své "mladší bratry". Člověk často nezvažuje nebezpečí, kterým může ohrozit nejen svůj život, ale i životy ostatních. Na našich silnicích není žádnou výjimkou opilý řidič za volantem. Jisté "nebeské napomenutí" dostal jeden řidič, když pod vlivem alkoholu řídil auto, ve kterém seděli další tři spolujezdci. Na cestě v zatáčce nezvládl řízení a auto se následně ve vysoké rychlosti kotrmelci zřítilo do příkopu. Všechny spolujezdce vytáhli z auta s menšími zraněními. Řidič však v autě nebyl. Našli ho přitisknutého pod autem. Přežil. Skončil se zlomeninou bérce a tržnými ranami na hlavě. Zázrak?

Osud není třeba pokoušet, říká stará moudrost. V jednom autě mě zaujala nálepka s nápisem: "Jezdi jen takovou rychlostí, jakou létá tvůj anděl strážný." V této souvislosti mi napadla jediná věc: anděl strážný nepotřebuje křídla, aby nás dostihl. Často však nedostihneme naše myšlenky a chybná rozhodnutí, kterými způsobíme velké neštěstí.

Andělé nejsou napodobeniny pohanských bohů

Anselm Grün se ve svých dílech často zabývá tématem andělů. Ve své knize *Každý má svého anděla* se snaží na pozadí teologických a psychologických úvah vykreslit několik obrazů andělů, které popisuje Bible. Nejde mu o zachycení jejich podoby, ale spíše o jejich poslání a jistou víru, že každý člověk má svého anděla. Vysvětluje: "V esoterice se dnes mluví mnoho o andělech. Lidé zřejmě touží vidět a zakusit nadpřirozený svět. Do esoterických představ o andělech vplynuly obrazy pohanských bohů a bohyň, kterým dali podobu zážitky senzitivních lidí a jasnovidců."

Podle svatého Augustina je anděl označením poslání, ne přirozenosti. Podle učení církevních otců má každý člověk od narození svého anděla strážce. Víme, že dítě má velmi živou představivost. Když je tma a nablízku není maminka - zachránkyně nebo tatínek - hrdina, pociťuje strach. Všude vidí strašidla a také zvuky větru mu zní jako vytí příšer.

I člověk může být "andělem"

Jak je to s vírou v anděly strážné? Má být víra v jejich pomoc a přítomnost pouze záležitostí dětí? Od dětství jsem věřila a věřím v přítomnost anděla strážce. Když někam jdu a pociťuji určitý strach, nebo když je třeba řešit něco závažného, posílám do této situace jako duchovní "předvoj" svého anděla strážce. Věci se pak jaksi zázračně pohnou, vyřeší. Kdosi jednou řekl, že ne my si vybíráme svatého, ale že on si vybírá nás. Určitě každý z nás nosí ve svém srdci úctu k nějakému svatému, svaté. Podle učení církevních otců má každý anděl i své jméno, a to právě podle poslání, které mu určil Bůh. Přívlastek "anděl" často dáváme člověku, který je k nám milý, pozorný a vyznačuje z něj pokoj. Existence a přítomnost andělů nás může fascinovat a zároveň vést k touze být jako oni. Nepotřebujeme však být anděly, abychom byli nositeli míru a dobra. Jsme pozváni sloužit Bohu a bližním, neboť toto je prvořadá role Božích poslů - andělů.

(podle KN)

Srdce probodnuté šípem anděla

Svatá Terezie z Avily se ve svých spisech zaměřuje na různé stupně modlitby a popisuje je. Modlitba představuje jisté riziko, neboť se otevíráme Bohu. A protože Bůh je láska, učí nás milovat svým způsobem. Kdo vydrží až do konce, bude jako on - s otevřenou náručí a výjimečně i s probodeným srdcem.

Probodnutí srdce patří k vrcholným, nezaslouženým darům Boží lásky lidskému srdci, ale předpokládá i otevřenost věřícího pro něj. Svata Terezie ho nezažila hned na začátku modlitby. Kráčela k Bohu jako většina z nás - postupně.

To, co je přirozené, je převážně pomalé. A zraní do úplné odevzdanosti lásky není výjimkou. Něčím se však od křesťanského průměru musela lišit. Příklad velmi dobrých, ctnostných rodičů samozřejmě pomáhá. Ale nestačí. Zkusme tedy najít zásady a postoje, které jí pomohly totálně se odevzdat Bohu.

Věrnost modlitbě a pokorná služba

V prvním nereformovaném klášteře Vtělení v Avile měla jako šlechtična svou celu (oratorium) a pokoj na bydlení. Kromě společných ústních modliteb pro všechny řeholnice měla i čas na vnitřní modlitbu. Tu praktikovala velmi

svědomitě. Později napíše, že věrnost vnitřní modlitbě přináší nesmírný užitek a bez ní se Bohu rychle vzdalujeme. Její slavné "nezlomné, skálopevné rozhodnutí" modlit se, ať to stojí cokoli ... zní jako slavnostní vojenská přísaha. I ona

měla své potíže a přestávky, když vnitřní modlitbu přerušila. Ale nakonec se k ní vždy vrátila.

Šlechtický původ mohl sv. Terezií vést k podvědomému pohledu "shora" na sestry nižšího sociálního postavení. Nefalšovaná oddanost sloužícímu a milujícímu Ježíši tomu zabránila. Sestrám nezištně sloužila nejen během prvních let. Ani později ve funkci představené neměla "velkopanské způsoby". Stejně

ochotně předla, vařila a zametala, jakož i psala dopisy, cestovala nebo jednala o založení nových klášterů. Starala se o pokrm pro duši v podobě kvalitních zpovědníků a současně co nejlépe zásobovala kuchyni. Terezie uměla zaujmout postoj kritiky, ale uměla i mlčet. Apoštol Jakub píše o dokonalém muži, který ovládá svůj jazyk. A dokonalá žena? Terezie vytvářela atmosféru úcty vůči každému, o kterém byla řeč, nesnášela pomluvy a drby. Nestrpěla dvojtvárnost. Sestry se v její blízkosti cítili vždy bezpečně.

Náročnost na sebe a duchovní vedení

Život má jiskru a zcela jinou chuť, když kráčíme společně za smysluplným cílem. Nadávání, frflání, neochota změnit nedokonalé věci na lepší působí jako jed v duši. Kolem Terezie vládla atmosféra touhy po něčem "větším". Život v nereformovaném klášteře ji nenaplňoval, ale hledala pozitivní řešení a chtěla začít od sebe. Měla dar zapalovat srdce pro velké cíle, spojené se službou Bohu. Náročná nejprve na sebe přitahovala i druhé. A Bůh jí posílal podobné velké duše.

Není snadné podřídít se úsudku jiného člověka, kterému vyjevíte nejhlubší tajemství srdce. A pokud těmito tajemstvími začínáte vyčnívat z řady sester, můžete podlehnout pokušení o vlastní výjimečnosti. Nebo důsledně konfrontovat své duchovní zážitky se zpovědníkem a poddat se procesu rozeznávání duchů. Dábel u pokorné duše neuspěje, proto Terezie vždy hledala pomoc u vzdělaných a zbožných řeholníků, duchovních vůdců. Ti ji formovali,

posilovali a očistili od přehnaného strachu, pýchy a zušlechťovali duši. Řeholník bez vedení je jako samorost; při vhodném duchovním vedení roste jako mladý strom upevněný o rovný a pevný sloup.

Zájem o svět a o Církev

Uzavřená do klauzury reformovaného Karmelu měla Terezie plné právo usilovat o spásu svou, své komunity, případně věřících své země. Široké srdce však nikdy nemá dost. Vždy se do něj vejde další kus světa. Když do Karmelu v Avile přišel františkánský misionář a mluvil o drancování Ameriky (západní Indie) a nezájmu španělských dobyvatelů o evangelizaci původních obyvatel - Indiánů, neuměla najít klid duše. Stejně tak v případě zpráv o násilnostech reformace v Německu a ve Francii dospěla k rozhodnutí žít co nejdokonaleji a modlit se spolu se sestrami za kněze, řeholníky a misionáře, hasících plameny lidské či náboženské nenávisti.

Terezie si dala velmi záležet, aby postupovala v souladu s Boží vůlí, kterou rozeznávala spolu se zpovědníky. Často si přitom hodně vytrpěla, než dostala souhlas provést to, co jí Bůh vnukl. Ale po souhlasu zpovědníků nasazovala všechny síly a žádná překážka ji neodradila od dosažení cíle. Ani nedostatek peněz, ani nepřízeň počasí, ani nemoci, ani neochota některých církevních hodnostářů. Spojovala poslušnost, pokoru, bystrý rozum, okouzující ženskost, nesmírnou vynalézavost, železnou vůli i smysl pro humor, aby pomohla Církvi a potěšila svého milovaného ženicha, Krista.

Vděčnost

Terezie otevřeně vyjadřovala svou lásku a úctu vůči osobám, mužům i ženám, kněžím i laikům, kteří nasazovali síly a schopnosti, aby sloužili Bohu a Církvi. Její listy překypují upřímnou vděčností ke všem spolupracovníkům a pomocníkům. Mateřsky jim radí, laskavě je kárá a občas využívá jemný humor, aby z jejich srdcí vyhnala temné myšlenky v těžkých, lidsky beznadějných situacích.

(podle KN)

Růženec není zastaralý, je silnější než atomová zbraň

Po období, kdy někteří považovali modlitbu posvátného růžence za zastaralou a překonanou, vidíme zvýšený zájem o tuto modlitbu mezi mladými lidmi a také rodinami, které si zvykly ji modlit společně.

Papež, svatý Jan Pavel II. v apoštolském listě *Novo millennio ineunte* napsal: "Není to snad znamení doby, že dnes ve světě, navzdory dalekosáhlým

sekularizačním procesům, pozorujeme velkou touhu po spiritualitě, která se projevuje zejména obnovenou potřebou modlitby?" (bod 33). Mnozí mají touhu naučit se umění modlitby posvátného růžence, ale nevědí jak na to. Co je a jak se máme modlit růženec? Blahoslavený papež Pavel VI. v apoštolské exhortaci *Marialis cultus* konstatuje, že tajemství růžence vycházejí z evangelia a růženec můžeme nazvat souhrnem celého evangelia. Kromě toho z evangelia vychází i radostný pozdrav anděla a souhlas Marie. Opakováním andělova pozdravu se předkládá jedno ze základních tajemství evangelia, tajemství vtělení Slova. Růženec je takto vhodný na rozvíjení kontemplativní modlitby, modlitby chvály a zároveň prosby.

Upřít pohled na Krista

Dalším rozměrem modlitby růžence je kontemplace – snaha upřít náš pohled na Kristovu tvář. Bez ní by byl růženec jako tělo bez duše a vystavoval by se nebezpečí, že se jeho recitování stane roztržitým a bezduchým opakováním zvolání. Růženec si totiž vyžaduje klidný rytmus v recitování, jakousi zahloubenou zdlouhavost, která ulehčuje modlicímu rozjímat o tajemstvích Kristova života a nahlížet na ně jakoby srdcem té, co byla Pánu ze všech nejbližší. Zároveň může naše srdce v desátcích růžence obsáhnout všechny události, které tvoří životy jednotlivců, rodin, národů, Církve a celého lidstva.

Růženec se skládá z kontemplace vícero tajemství spásy, v duchovním spojení s Marií. Tato tajemství jsou rozdělena do čtyř skupin, kterými si připomínáme radost z příchodu Mesiáše, jeho veřejné působení, jeho utrpení a smrt a nakonec slávu vzkříšeného Krista. Růženec se skládá i z Modlitby Páně, *Otče náš*, která

je základem každé křesťanské modlitby a z litaniového věnce Zdrávasů. Modlitba posvátného růžence končí chvalozpěvem Sláva Otci, který je oslavou trojjediného Boha.

Modlitba růžence je modlitba srdce

Růženec se máme modlit nejen ústy, ale především srdcem. Máme uvažovat o tajemstvích a naše mysl má o nich rozjímat. Blahoslavený Pavel VI. připomíná postoj, který má doprovázet tuto modlitbu: vážnost při modlitbě, povznesenost a chválu při pozvolném plynutí Zdrávasů, kontemplativní postoj při pozorném uvažování o tajemstvích ať je modlitbou poklony při chvalozpěvu. Tak to má být vždy, při každém způsobu modlitby růžence.

Papež, sv. Jan Pavel II. v apoštolském listě *Rosarium Virginis Mariae* přibližuje modlitbu růžence ve světle rytmu lidského života. Každý, kdo rozjímá o Kristu a prochází přes různé etapy jeho života, nemůže v nich nezachytit také pravdu o člověku. Při sledování Kristovy cesty je zjevena, vykoupena a shrnuta cesta člověka. Když rozjímáme o Kristově narození, učíme se posvátnosti života a dozvídáme se, jaká je původní pravda o rodině podle Božího plánu. Když uvažujeme o veřejném působení, nacházíme světlo, které nás přivádí do Božího království. Následováním Krista na Kalvárii poznáváme význam spásného utrpení.

A konečně, rozjímáním o oslaveném Kristu a Panně Marii ve slávě vidíme cíl, ke kterému je každý z nás povolán. Proto můžeme říci, že každé pozorně rozjímané tajemství růžence vrhá světlo na tajemství člověka. Růženec tak bije rytmem lidského života, dává ho do souladu s rytmem Božího života, v radostném společenství Nejsvětější Trojice.

Vše začíná a končí v Bohu

Nezákladnějším prvkem růžence je opakování modlitby *Zdrávas Maria*. První část této modlitby je rozjímáním v adoraci o tajemství naplněném v Panně Marii. Opakování *Zdrávas Maria* nám dává účast na úžasu Boha - je oslavou a uznáním největšího zázraku v dějinách. Těžištěm modlitby *Zdrávas Maria* a spojovacím článkem mezi jeho dvěma částmi, je jméno Ježíš. Opakováním jména Ježíš se vydáváme na cestu osvojování, která nám má pomoci stále hlouběji pronikat do

Kristova života. Z Mariina výjimečného vztahu s Kristem pak pramení síla naší prosby, kterou se na něj obracíme v druhé části modlitby, když Marii svěřujeme naše životy a hodinu naší smrti. Pokud projdeme tuto cestu modlitby až do konce, budeme se neustále nacházet tváří v tvář tajemství tří božských osob, které chválíme, uctíváme a vzdáváme jim díky. Modlitba růžence může být zakončena modlitbou za papeže, což otevírá pohled modlícího se i na širší rozměr potřeb církevního společenství. Zrnka růžence se sbíhají u kříže, který otevírá a zakončuje modlitbu růžence. Vše začíná v Kristu, všechno k němu směřuje. Růženec nám tak připomíná nepřetržitou cestu rozjímání o křesťanské dokonalosti a zároveň řetěz, který nás spojuje s Bohem. Symbolický význam růžence můžeme rozšířit i na naše vzájemné vztahy, protože nám připomíná pouto společenství a bratrství, které nás všechny spojuje v Kristu.

(podle KN)

Pohostinnost - ctnost, která boháčům káže vidět lazary

Ve Starém zákoně se pohostinnost považuje za samozřejmost. Byla znakem zbožnosti a zároveň Boží milosti. Jedna z neznámějších statí o pohostinnosti je v Knize Genesis. Víme ještě dnes, co znamená být pohostinný, jak to od nás žádá Bůh?

Mám vzpomínku, která se váže na bohuľibou pohostinnost, a vím, že žádost o ni jsem hned nepochopil.

Poutníci do Čenstochové

"Zítřa projdou naší farností poutníci z Vranova nad Topľou, kteří jdou na pouť do Čenstochové. Kdo z vás přijme na noc poutníky?" Velmi dobře si pamatuji na tento text, který jsem ještě jako kluk slyšel z úst našeho kněze Josefa Šechného. Přiznám se, nerozuměl jsem, o co mu vlastně jde.

Nerozuměl jsem mu zejména proto, že jsem věděl, že Vranov je od naší obce vzdálen jen 35 km. Nechápal jsem, že někdo, kdo projde jen tak málo kilometrů, již chce odpočívat u nás v Kračúnovcích... Porozuměl jsem druhý den.

Mám v živé paměti, jak jsme v určenou hodinu stáli u obecního kostela a čekali na poutníky. Jednou jeden, potom zase druhý z nás je dokonce vyjžděl na kole vyhlížet. "Už jdou!" - Konečně kdosi zvolal snad po půlhodině čekání. Vzápětí k nám dolehl jakýsi zpěv. A po malé chvíli se zpoza zatáčky vynořili netrpělivě očekávání pěší poutníci: vypadali unavení, ale byli velmi radostní - v očích měli jakousi zvláštní jiskru.

Pamatuji si, že tehdy jsme několik z nich ubytovali i u nás doma. Dali jsme jim z našeho jídla, spali v našem domě. A co nám za to dali oni? Podělili se s námi o své pocity a v modlitbě "zanesli" i naši rodinu před Pannu Marii Čenstochovskou. Víím to jistě, protože nám z Polska poslali pohlednici.

Pohostinnost v Písmu a v tradici

V 18. kapitole knihy Genesis je popsáno pozvání a přijetí tří mužů Abrahamem. Když je Abraham spatří procházet kolem svého stanu, ani na chvíli nezaváhá, vyskočí a hned je oslovuje: "Pane, pokud nacházím milost v tvých očích, nepomíjej svého služebníka; donese se trochu vody, umyjte si nohy a odpočiňte si pod stromem. Přinesu kousek chleba a posílíte se... Vždyť pročpak byste měli projít vedle svého služebníka?!" O příchodu Boží milosti v podobě hosta mluví také Ježíšova návštěva u Zachea. "Zachee, pojď rychle dolů, neboť dnes musím zůstat v tvém domě! On rychle slezl a přijal ho s radostí" (Lk 19, 5-6). Slovo musím je v této stati pro nás asi dost překvapivé.

Když slyšíme tento příkaz, máme pocit, jako by se Ježíš násilím chtěl dostat k někomu na večeři. Zajisté to však nebyl hlad Ježíšova těla, který ho hnal k Zacheovi. Ježíše hnala spíše milost, kterou chtěl prokázat "ztracenému synovi". Konečně u stolu v hostitelově domě Ježíš ukáže, že neměl v úmyslu přijít - a ani nepřišel - jen jako učitel s prázdnýma rukama: do Zacheova domu přinesl nejvzácnější z darů - spásu.

Vycházej z bohatství Písma svatého a vlastní celoživotní zkušenosti, napsal na sklonku svého života sv. Benedikt Řeholi. V radách a pravidlech určených jeho bratrům nezapomněl zmínit

ani pohostinnost. Píše: "Všechny příchodí je třeba přijímat jako Krista, protože on sám jednou řekne: ‚Byl jsem na cestě a ujali jste mě.‘ Pomodlete se a přivítejte se s hostem v klidu a po umytí spolu řekněte tento verš: ‚Přijali jsme, Bože, tvé milosrdenství uprostřed tvého chrámu‘ "(Regula sv. Benedikta: O přijímání hostů). Největší pozornost však mají bratři věnovat chudým a poutníkům, protože - jak dále píše ve svých pravidlech - "v nich nejvíce přijímáme Krista".

Možná jsme si ani neuvědomili, že stará moudrost našich předků vyjádřena slovy: "Host do domu, Bůh do domu!" má tak silné základy v Písmu a tradici. Tato slova, která často zdobila příbytky našich prarodičů, dnes nejednou nahrazují jiné slogany o hostech a radosti: mluví se v nich, že radost způsobuje domácím - bohužel - ne příchod hostů a příležitost prokázat lásku skrze pohostinnost, ale spíše odchod návštěvníků...

Pohostím sebe

Mluvit v naší době o pohostinnosti k poutníkům, když našimi městy a obcemi už pocestní téměř vůbec neprocházejí, se nám zdá jako volání po něčem, co

možná někdy bylo, nyní však už zcela jistě není aktuální. Opravdu? Zkusme si společně zpytovat svědomí. Kdo a proč byl v tvém domě? Koho jsi naposledy pozval k sobě, aby ses s ním podělil o své jídlo? Co a jak jsi mu předložil? Zkonzumovali jste všechno nebo něco zbylo? A co jsi s tím zbytkem udělal? Přiznám se, že když jsem dostal za úkol zpracovat téma "pohostinnost", v prvním okamžiku jsem se sám sebe ptal: A o čem mám psát? Ani nevím proč, moje mysl mě najednou přivedla k podobnosti o boháči a Lazarovi: "Byl jeden bohatý člověk... den co den přepychově hodoval. U jeho brány

lehal jakýsi žebrák, jménem Lazar... toužil se nasytit z toho, co padalo ze stolu toho boháče" (Lk 16, 19-21). Jak můžeme číst v komentáři k tomuto textu, hřích boháče spočíval v tom, že svůj majetek používal pouze pro sebe a neviděl bídu Lazara. Kdybychom to chtěli trochu přizpůsobit našemu tématu, mohli bychom říci, že hřích boháče byl v tom, že hostil zejména sebe, ale zapomněl, odmítal být pohostinný k jiným. A jeho hřích se zvětšuje faktem, že Lazar byl rovnou před jeho dveřmi. Co si budeme nalhávat, Lazary dnešní doby máme dnes již

téměř v každém našem městě, jen je dnes nazýváme bezdomovci. Známe je i jako pravidelné návštěvníky našich kontejnerů. Nejednou je potají s odporem sledujeme zpoza oken svých domovů a brbleme, jak jen mohou jíst to, co my jsme vyhodili...

Před pár měsíci jsem seděl na večeři s mladou novinářkou. Jedli jsme chutné jídlo v mé oblíbené restauraci. V krásném prostředí náš rozhovor příjemně plynul, až jsme se dostali k tématu jejích posledních příspěvků. Jemná dívka v jistý chladný večer "odhalila" ubytování bezdomovců v Humenném. Když spatřila, v jakých podmínkách žili tito "lidé ulice", byl to pro ni šok. Jasně, každému se hned dere na jazyk otázka - úvaha, proč asi skončili tam, kde skončili... A možná vzápětí i tučet příkladů nelichotivých odpovědí.

V podobenství o boháči a Lazarovi však Ježíš nemluví o cestě Lazara k životu na ulici, ale o faktu nechoty dělit se byť jen se zbytky ze stolu s těmi, co nemají vůbec nic... Pokud uvažujeme o pohostinnosti, nesmíme přehlédnout fakt, že "kousků" z naší pohostinnosti je stále více. Jsme totiž nepřiměřeně "pohostinní k sobě". Jen abychom měli plný stůl: každému, co mu chutná, a stále více. Na zbytky se nedíváme a natož neřešíme, kde končí. Jistěže je super, pokud se máme dobře, tak dobře, že můžeme říkat: "Jsem plný, už více nezvládnou"; "Děkuji, tohle už nechci, už jsem opravdu plná." Jen kdybychom přitom nezapomínali na Boží přikázání: "...miluj svého bližního jako sebe samého!" (Lv 19, 18). Jak můžeme mluvit o své lásce k Bohu a Boží lásce k člověku tomu, kdo je hladový "před mou branou"?

Pohostím tebe

Pokud jsem člověkem dobré vůle nebo věřící, nemohu v klidu usínat, když jsem

dobře pohostil(a) sebe, dopřál(a) jsem své rodině, dobře se o ni postaral(a), ale "bratr před mými dveřmi" zůstal hladový. Ano, nenasytím všechny, nevyřeším veškerý hlad a chudobu světa, ale jak řekl Edmund Burke: "Nikdo nedělá větší chybu než ten, kdo nedělá nic jen proto, že může udělat málo."

Je pro nás snadné pohostit vzácné a vlivné lidi. V duchu totiž více či

méně vědomě kalkulujeme: "Vždyť z té mé pohostinnosti mi jistě něco kápne." Jenže co "cizinci"? Cizí mému srdci, názoru, přesvědčení, stylu života? Vždyť i oni jsou povoláni být s Bohem. Jak se postavím před Boha, když vedle něj už bude stát i ten, co stál vedle mé popelnice? Víím, že je těžké osvobodit se od předsudků; uvědomit si, že i v tom pro mě "odporném člověku" je Kristus; je těžké pohostit cizince a nic z toho nemít (tedy alespoň ne teď a ne tady). Jenže právě toto je cesta ke stolu Boží laskavosti. Nedostanu se ke stolu Boha, pokud se Bůh – v podobě kohokoliv - nedostane k mému stolu.

Pohostím Bohem

A co mám předložit? Čím nejlépe pohostit? Ctnost pohostinnosti není o okouzlujícím prostírání, plných talířích, dokonalém jídle. Je to o praxi dělit se a sloužit i skrze jídlo.

Jako kněz jsem si pohostinnosti užil do dnešního dne nepočítaně: v každé farnosti se našli lidé, rodina, která mi nabídla židli k jídelnímu stolu. (PS: Děkuji za všechny kněze, kteří našli přijetí v takové podobě možná právě ve vašem domě.) Nejčastěji si však vzpomínám na pohostinnost svých babiček. Babka Terka nám vnukům dlouhá léta každý pátek vařila fazolovou polévku. A my jsme k ní nejdnou už i jako mladíci s radostí chodívali. Druhá babička, Anna, zase pekla ty nejlepší makové koláče. Kdykoliv jsme k ní přišli, vždy otevřela starou troubu a z ní vytáhla makovníky. Během naší návštěvy pak nejdnou celou dobu běhala mezi kuchyní a spíží a neustále něco snášela na stůl. Někdy si k nám přitom - podobně jako Marta z evangelia - nestihla ani přisednout. Dodnes mám v uších její nářek, když jsme se už zvedali k odchodu: "Vždyť jsme si ještě ani nepopovídali." I díky této zkušenosti víím, že pohostinnost nemůže končit plným stolem. Patří k ní i slovo, přítomnost hostitele. Nestačí nasytit břicha, když máme u sebe hladového ducha, hladové srdce. K jídlu patří i slovo. A má být pečlivě podáno, ale i pečlivě vyslyšeno.

Kdosi jednou řekl: "Péči o ostatní se vyrovnává náš dluh vděčnosti vůči Bohu." Skrze pohostinnost si cvičíme srdce k laskavosti a schopnosti přemáhat egoismus a konzumní způsob života. Uschopnit je být vnímavými na Boží hlas, neboť jak čteme v listu sv. Petra: "Především se mějte navzájem vroucně rádi, protože láska příkrývá všechny možné hříchy. Buďte jeden k druhému pohostinní bez reptání. ... Tak se musí všechno obracet k Boží" (1 Pt 4, 8 - 11).

(podle KN)

Milosrdný čili spravedlivý

V období probíhajícího svatého roku občas slyšíme o definici takzvaného nekontrolovatelného milosrdenství. Protože Bůh je milosrdný, každý křesťan je povinen být milosrdným. O to víc se to týká kněží, kteří by podle tohoto měli být vždy připraveni a otevření prokázat milosrdenství. Nejvíce to může "pěkně zajiskřit" ve zpovědnici, kde by podle definice nekontrolovatelného milosrdenství měl penitent vždy dostat rozhrěšení. Zde se však naráží na vzájemný rozpor mezi milosrdenstvím a spravedlností.

Musíme uvést věci na pravou míru. Bůh není buď milosrdný, nebo spravedlivý. On je spravedlivý právě proto, že je i milosrdný. A naopak, je milosrdný, protože je spravedlivý.

Z biblického pohledu milosrdenství není jen jakýmsi krásným pocitem. Nemá být ani výjimečnou příležitostí, kdy by Bůh vybral ze své "nůše milosrdenství" nějaký projev své dobroty, aby takto mimořádně pomohl lidské slabosti. Biblický termín *chesed*, který se ve Starém zákoně vyskytuje téměř 250-krát, označuje věrnost závazkům, smlouvě, dokonce lásce, která tvoří a později vykupuje člověka. Je to nezasloužená, bezpodmínečná, neautoritativní a neúplatná láska Boha. Příkladem je Žalm 136, ve kterém se opakovaně vyjadřuje Boží láska přes vzývání: "neboť jeho milosrdenství je věčné (hebrejsky *ki leola chasdo*)". V tomto chvalo zpěvu je Pán oslavován nejen za svou stvořitelenskou činnost, ale i za svou věrnost a spravedlnost, když podle příslibu vyvedl svůj vyvolený národ z egyptského otroctví a z rukou nepřátelských králů. Bůh je milosrdný, ale zároveň i spravedlivý.

Druhý termín *rechem*, použitý ve Starém zákoně více než 40-krát, se v mnoha případech používá i na označení nitra (děloha). V knize proroka Izaiáš nacházíme známý verš: "Copak zapomené žena na své nemluvně a nemá slítování (hebrejsky *merachem*) nad plodem svého lůna? I kdyby ona zapomněla, já nezapomenu na tebe" (Iz 49, 15).

Ženský orgán děloha je neodmyslitelně spojen se schopností darovat život. I v našem překladu "MiloSRDenství" je ukryto slovo srdce - orgán, které bije a dosvědčuje, že člověk je živý. Takto se v milosrdenství ukrývá otcovský i mateřský aspekt Boha. Otcovsko-mužský se projevuje v silné, ale zároveň jemné energii, mateřsko-ženský zase v budování a dávání života.

V Novém zákoně rezonuje závěr podobenství o milosrdném Samaritánovi, kde na otázku znalce zákona: "Kdo je můj bližní" (Lk 10, 29), přichází odpověď: "Ten, který mu prokázal milosrdenství." Řecký termín *eleos* se v Novém zákoně vyskytuje téměř 30krát.

První list Timoteovi zaznamenává popis Pavla jako toho, který přestože byl předtím rouhačem, pronásledovatelem a násilníkem, přesto dosáhl milosrdenství. Spravedlivý obraz jeho chyb je "doplněn" Božím milosrdenstvím.

Ve zmíněných momentech se tedy milosrdenství netýká chaotického a bezmyšlenkovitého "roztržení" koše Boží dobroty. Milosrdenství úzce souvisí s pravdivostí člověka, který vidí svůj stav (byl jsem rouhač, pronásledovatel, násilník, první z hříšníků), ale Bůh tajemně zasahuje a přichází se svým milosrdenstvím, aby se na člověku ukázala dobrota a shovívavost Krista.

Co víc si lze přát, než to, aby se nám dařilo nacházet konsensus mezi milosrdenstvím a spravedlností v oblastech našeho působení. Máme k dispozici i tento svatý rok, abychom více poznávali Boha, jeho otcovskou lásku i mateřskou něhu.

(podle KN)

Pokračujeme v našem výletu po římských bazilikách.

Bazilika svatého Pavla za hradbami

Římská Papežská bazilika sv. Pavla za hradbami (Basilica Papale di San Paolo fuori le mura) je jedna ze čtyř papežských bazilik a patří do správy Vatikánu. Tento chrám v neoklasicistním slohu navštěvovali poutníci zejména v Roce sv. Pavla (2008).

Významnou bazilikou větší (bazilika maior) v Římě je i Papežská bazilika

sv. Pavla za hradbami. Na tomto místě stál nejprve malý kostel, který dal vybudovat římský císař Konstantin I. nebo byl postaven za vlády jeho synů počátkem 4. století. Historické prameny uvádějí, že s výstavbou tohoto kostela začal Theodosius I. v roce 386 a o čtyři roky později ho posvětil papež Siricius. Údajně šlo o gi-

gantickou stavbu, větší, než je dnešní Bazilika sv. Petra ve Vatikánu.

Pevnost na ochranu

Svatopavlovská bazilika se nachází za městskou pevností, proto dostala přívlastek "za hradbami". Už v 9. století bylo třeba chránit tento chrám před poškozením, zejména během saracénských vpádů. Papež Jan VIII. proto rozhodl, aby tento kostel, klášter a venkovské domy v jeho těsné blízkosti opevnili. Uvnitř pevnosti vzniklo město Giovannipoli, které však v roce 1348 silné otřesy půdy srovnaly se zemí. Po záplavách v roce 1823 nastala další katastrofa - kostel zasáhl rozsáhlý požár a z jeho krásy zůstaly jen ruiny. Podle historiků tuto událost údajně zatajili před nemocným a starým papežem Piem VII., aby chránili jeho chatrné zdraví.

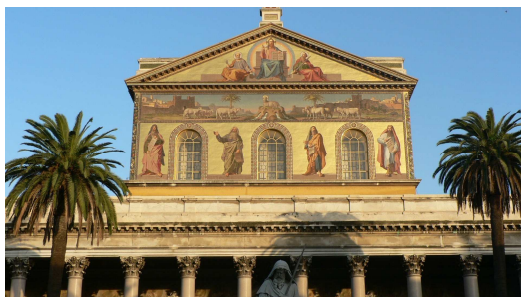
Hlavní oltář v ještě ne úplně obnovené bazilice v roce 1840 konsekroval papež Řehoř XVI. Teprve v roce 1854 skončila vnější stavba kostela a pokračovala jeho vnitřní výzdoba. Tehdy vznikl cyklus portrétů papežů, o kterém kněz působící v Římě Ján Dubina řekl: "Nad oblouky, které oddělují hlavní loď od vedlejších, se nachází řada kruhových obrazů zobrazujících všech 266 papežů - od prvního papeže sv. Petra až po současného Petrova nástupce papeže Františka. Všechny obrazy jsou vytvořeny jako mozaiky na zlatém podkladu. V muzeu baziliky jsou uchovány originální, malované obrazy papežů, na základě kterých se tvořily mozaiky. Začaly se realizovat v roce 1847 během pontifikátu papeže bl. Pia IX., Avšak myšlenka portrétů má své kořeny již v antické bazilice. Vždy je nasvícen portrét aktuálního papeže."

Kolonáda, socha, mozaika

V římské bazilice sv. Pavla za hradbami upoutá poutníky ze západní strany hlavní portál a ze severní strany Gregoriánský portál (pojmeno-vaný podle papeže Řehoře XVI.). Před hlavní bránou se rozprostírá dvorec, který lemují kolonáda 150 sloupů. Na vnitřní straně v půlkruzích jsou malby, které souvisejí se spásonosným posláním Pána Ježíše. V centru vnitřního dvorce je kolosální socha svatého Pavla, apoštola, kterou z carrarského mramoru vytvořil italský sochař Giuseppe Obici.

Mozaiková výzdoba nad kolonádou je velkolepá. Podle návrhu Nicoly Consoniho a Filippa Agricole ji umělci vytvořili v letech 1854 - 1874. Celé dílo zobrazuje žehnajícího Krista mezi světcí Petrem a Pavlem. Níže je výjev Božího Beránka a čtyř řek, které symbolizují čtyři evangelisty a dvanáct jehňat totožných s počtem apoštolů. V pozadí jsou obrysy měst Betléma a Jeruzaléma. Ve spodní části mozaiky jsou starozákonní proroci. Vpravo na čelní stěně chrámu je Svatá brána. Kněz Ján Dubina vysvětlil, k čemu slouží a kdy se otevírá: "Svatá brána se nachází na čtyřech papežských bazilikách v Římě a otevírá se pouze během svatého roku. Symbolicky vyjadřuje, že poutníci, kteří

a procházejí touto branou v milostivém roce, konají si, pouť spásy a Církev jim nabízí možnost získat speciální odpustky. Po skončení jubilejního roku se Svaté brány zevnitř zadržují, kromě brány v bazilice sv. Pavla (protože je vzácná, pochází z 11. století). Říká se jí také Byzantská brána a zobrazuje 54 událostí ze života Ježíše a jeho apoštolů."

Interiér, hrob apoštola

Uvnitř baziliky si každý návštěvník všimne mozaiky na triumfálním oblouku, která připomíná obsah apokalypsy podle Zjevení apoštola Jana. Z jedné i druhé

strany jsou vyobrazení svatí Petr a Pavel a po jejich boku sv. Ondřej, apoštol, a sv. Lukáš, evangelista.

V kronice benediktinské-ho opatství přilehlého ke klášteru a bazilice sv. Pavla za hradbami je záznam o mramorovém sarkofágu s dvěma deskami na vrchu. Na nich se uchoval nápis Paulo Apostolo Mart (yri) - Pavlovi apoštolu a mučedníkovi. Na tomto místě jsou pod oltářem uloženy ostatky tohoto apoštola národů.

ZAJÍMAVOSTI

- *Z významných architektů, kteří dali římské bazilice sv. Pavla za hradbami nový vzhled, byl Luigi Poletti.*
- *Na hlavní bráně baziliky jsou reliéfy: erb baziliky; Ukřižování sv. Petra; Quo vadis, Domine?; Kristus dává klíče Petrovi; Založení Papežského státu; Petrův křest v katakombách; erb Říma; Stětí sv. Pavla; Obrácení vojáka; Obrácení sv. Pavla; Apoštol Pavel káže v Římě; sv. Pavla vítá věřící lid.*
- *Uvnitř baziliky je oltářní obraz Obrácení sv. Pavla, který v roce 1834 namaloval Vincenzo Camuccini.*
- *V bazilice jsou čtyři kaple zasvěcené Nejsvětější svátosti oltářní a svatým: Štěpánovi, Vavřinci a Benediktu.*

(podle KN)

Obraz Božího milosrdenství

22. února roku 1931 obdržela sestra Faustyna od Pána Ježíše příkaz k namalování obrazu. Tak o tom píše ve svém Deníčku: „Večer, když jsem byla v cele, uviděla jsem Pána Ježíše oblečeného do bílých šatů. Jednu ruku měl pozdviženou k žehnání a druhá se dotýkala šatů na hrudi. Z poodhrnutých šatů na hrudi vycházely dva velké paprsky: jeden červený a druhý světlý. Mlčky jsem hleděla na Pána, má duše byla naplněna bázní, ale i velkou radostí. Po chvíli mi Ježíš řekl: Namaluj obraz podle toho, co vidíš, s nápisem: Ježíši, důvěřuji Ti. Toužím, aby byl tento obraz uctíván nejprve ve vaší kapli a na celém světě.

Slibuji, že duše, která bude tento obraz uctívat, nezahyne. Slibuji také už zde na zemi vítězství nad nepřáteli a obzvlášť v hodině smrti. Já sám ji budu bránit jako svou slávu.“ /Deníček 47–48/

V roce 1933 přijela sestra Faustyna do Vilná. Tam jí její zpovědník, P. Michal Sopoćko, pomohl namalovat první obraz. Zajistil malíře, Eugeniusze Kazimirowského, který v roce 1934 obraz namaloval.

Přesto, že obraz byl namalován podle slov Ježíše zjeveného sv. sestře Faustyně, od začátku se jí nelíbil. Nešlo tady o malíře, ale o krásu Krista. Tak jako všichni mystici i sv. Faustyna říkala, že není pomocí štětce možné jeho krásu zobrazit.

Když se nad tím trápila, Pán Ježíš se jí zjevil a potěšil ji slovy: „Velikost tohoto obrazu nespočívá v krásě barev nebo v dovednosti malíře, nýbrž v mé milosti. /Deníček 313/

Uctívání tohoto obrazu nespočívá totiž jen v jeho vystavení a v úžasu nad jeho krásou. Uctívat tento obraz znamená přijmout do svého srdce Boha, který v tomto obrazu zjevuje část své přirozenosti.

Prostřednictvím tohoto obrazu nám Ježíš ukazuje svůj vztah k člověku. Pomocí pěti symbolů se nám zde zjevuje obraz milosrdného Boha, který nám nabízí spásu.

První symbol je ruka pozdvižená k požehnání. Není to ruka, která chce pokárat, i když mnohokrát Pán Ježíš ve svých zjeveních sestře Faustyně odsuzuje hříchy světa. Je to ruka, která chce všem žehnat a obdarovávat štěstím.

Druhým symbolem je postava Ježíše, který jakoby kráčí k nám. Bůh tím chce ukázat, že nečeká neporušený na svém trůnu, až se hříšník přiblíží k němu, i když by to tak mohl udělat, ale že to on první nám vychází vstříc. On první nás miluje, očekává nás a obětuje se za nás. Běží naproti marnotratnému

synu, objímá ho, a těší se, že ten, který byl mrtvý a hříšný, se vrátil a ožil. Bůh v každé chvíli našeho života jako první vztahuje svou ruku, aby nás zachránil.

Třetím symbolem je levá ruka Ježíše, která ukazuje jeho srdce. Ježíš ukazuje své srdce jako pramen milosti. Toto srdce bylo probodnuté na kříži a vytryskla z něj krev a voda, symboly svátostí. Srdce je také symbolem lásky, která je hlavním důvodem zjevení tajemství Božího milosrdenství.

Dalšími symboly jsou krev a voda. Mučednictví a milost, utrpení a štěstí. Milost často přichází skrze utrpení. Kristus rozdává plody svého umučení celému tvorstvu. Milosti přicházejí skrze svátosti, zvláště svátost smíření a Eucharistii, jejichž správcem je Církev.

Posledním symbolem jsou slova: Ježíši, důvěřuji Ti. Přijmout milost, která pramení z utrpení, a někdy také skrze utrpení, vyžaduje totiž důvěru. Je třeba, abychom jako Abraham opustili svou zemi, a někdy je také třeba, abychom se vzdali veškeré své pozemské naděje a celou svou důvěru vkládali jen v Boha, tak, aby on sám byl naší konečnou nadějí.

(Apoštol Božího milosrdenství)

Úcta k Panně Marii – Matce milosrdenství

Cílem mariánské úcty v katolické církvi je, aby si věřící, doprovázeni Bohorodičkou, prohlubovaly vztah k Ježíši Kristu. Panna Maria se stala Matkou Boha - vtěleného Božího milosrdenství, přimlouvá se za církve a je vzorem prožívání této Boží přízně k člověku.

Vážená redakce,

v mimořádném Svatém roce milosrdenství jsem si hlouběji uvědomila, že i v našem farním společenství se modlíme Modlitbu k Matce milosrdenství. Mohli byste objasnit souvislost této úcty k Panně Marii s Božím milosrdenstvím, a jak se má správně projevovat? Děkuji.

Jarmila

Milá Jarmilo,

Pius XII. před Druhým vatikánským koncilem poukázal na mariánskou úctu, která není cílem křesťanského kultu, ale prostředkem prohloubení našeho vztahu k Ježíši Kristu. Podobným způsobem představuje mariánskou úctu Pavel VI., když mluví o místě Panny Marie v dějinách spásy, kdy jejím prostřednictvím přichází na svět Boží Syn. Z tohoto důvodu mariánská úcta má kristocentrický charakter - přibližuje nás ke Kristu, který je jediným prostředníkem mezi Bohem a lidmi. V tomto kontextu máme rozumět i naši úctě k Marii - Matce milosrdenství.

Svatý Jan Pavel II. v encyklice *Dives in misericordia* (O Božím milosrdenství) říká, že "Maria výjimečným způsobem zakusila milosrdenství, neboť byla uchráněna od poskvrny dědičného hříchu, obdarovaná plností milosti a povýšena na Matku Božího Syna. Ona dala světu vtělené Boží milosrdenství". Papež František v bule *Misericordiae Vultus* (Tvář milosrdenství), kterou vyhlásil mimořádný Svátý rok milosrdenství, představuje Ježíše Krista - tvář Otcova milosrdenství, které se "stalo živým, viditelným a dosáhlo svého vrcholu v Ježíši z Nazareta" (MV, 1). Vše v životě Boží Matky je formováno milosrdenstvím Boží lásky. Maria nekoncentruje naši pozornost na sebe, ale obrací ji k Synu, aby v centru naší pozornosti bylo Boží milosrdenství.

Boží Matka Maria mimořádným způsobem zakusila milosrdenství a "oběti svého srdce dosáhla vynikající účast na samém zjevení Božího milosrdenství" (DM, 9); proto se uctívá jako Matka Božího milosrdenství. Tato pravda je neoddělitelně spjata s mateřstvím Panny Marie, když se stala Matkou věčného Slova, které se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Maria je Matkou Boha - vtěleného Božího milosrdenství. Svátý Jan Pavel II. mluví o Bohorodičce jako o "Matce milosrdenství i proto, že Ježíš jí svěřil svou Církev i celé lidstvo" (encyklika *Veritatis splendor*, 120). Maria se stává Matkou každého z nás a u Boha nám vyprošuje milosrdenství.

Boží milosrdenství projevené obětí Krista na dřevě kříže poukazuje na velikost Boží lásky, kterou Bůh miluje člověka, aby dosáhl věčný život. Maria nás přivádí ke svému Synu jako naše orodovnice, abychom měli účast na ovoci našeho vykopení a jako spolupracovníci Boží milosti také došli spásy.

Úcta k Panně Marii - Matce milosrdenství má svůj pramen v Ježíši Kristu, který zjevuje milosrdnou tvář Otce. Mariánská úcta akceptuje tento kristologický rozměr a projevuje se správným způsobem, pokud jejím prostřednictvím hlouběji prožíváme milosrdnou lásku Otce, ke které nás přivádí prostředník Ježíš Kristus. Máme se stát svědky Kristovy přítomnosti uprostřed tohoto světa nejen v poznání Ježíšovy nauky, ale také v konání skutků duchovního a tělesného milosrdenství. Úcta k Panně Marii, Matce milosrdenství tak přinese konkrétní duchovní ovoce, které obohatí náš osobní život, ale i život našich bližních. Koresponduje to se záměrem papeže Františka, který řekl: "Právě proto jsem vyhlásil mimořádný Svatý rok milosrdenství, který má být pro Církev blahodárným časem, aby se svědectví věřících stalo mocnějším a účinnějším" (MV, 3).

Přeji vám, milá Jarmilo, ale i všem věřícím Katolické církve, aby Boží Matka byla pro nás vzorem prožívání milosrdenství Boží lásky a inspirací na posvěcování života praktikováním milosrdné lásky.

(podle KN)

Lze přijmout svátosti s výhradami?

Lidská pochybnost se dá představit jako setkání se skutečností, která nás v dané chvíli přesahuje. A Bůh - nekonečné Bytí nás přesahuje, zároveň se nám však v plnosti zjevuje ve svém Synu Ježíši Kristu, který pro každého člověka chce být cesta, pravda a Život.

Vážená redakce,

jsem pokřtěný katolík. Chtěl bych přistoupit k prvnímu svatému přijímání a přijmout svátost biřmování. Věřím tomu, co se píše v Bibli. Mám však výhrady k některým oblastem učení Katolické církve, například o Panně Marii, očistci, světcích a jiné. Mohu se usilovat o přijetí svátostí i navzdory těmto pochybnostem, nebo jak mám postupovat dál? Děkuji.

Tomáš

Milý Tomáši,

lidský život často provází nejistota či pochybnosti o správnosti jeho rozhodnutí. Snad každý člověk je konfrontován s touto zkušeností. Apoštolové prosí Ježíše: "Dej nám více víry!" (Lk 17, 5b). Potřebují pevnou víru, která je připoutá

k Ježíši. Víra je odpovědí člověka Bohu, který se mu zjevuje. Přijmout Boha tedy vyžaduje i odpověď. Z toho vyplývá požadavek rozumu přijmout to, co Bůh zjevuje sám o sobě.

Katechismus Katolické církve (KKC) učí o víře, která "je Boží dar, nadpřirozená ctnost, kterou nám vlévá on sám" (KCC, 153). Bohem

zjevené pravdy vyžadují spolupráci rozumu a svobodné vůle, aby člověk na cestě poznání a křesťanské formace postupně přijímal to, co je předmětem víry a dospíval k plnosti zralého křesťana. Čas přípravy na plnohodnotný křesťanský život poskytuje dostatek prostoru na orientaci v základních pravdách víry a mravních norem, které jsou důležité v autentickém projevu věřícího člověka.

I vy, milý Tomáši, jste člověkem na cestě. Je to cesta intelektuální přípravy na přijetí svátostí, je to však i cesta osobního růstu ve víře. Máte upřímnou touhu přijmout další dvě iniciační svátosti. Pokračujte proto ve své přípravě a buďte otevřený na vzájemný dialog osobní víry a rozumu ve spolupráci s osobou, která vás doprovází na cestě přípravy. Mnohé pochybnosti se mohou odstranit, respektive pominout při hlubším poznávání, kterému napomáhá osobní otevřenost a vědomí, že jistota pravdy není v lidském slově, ale v Kristu, který ustanovil svátosti Církve jako prostředky, kterými člověk přichází ke spáse a poznává cíl svého života. Pokud pochybnost vede ke kladení otázek a nacházení odpovědí, pak nám prokazuje dobrou službu a může vést k prohloubení víry.

Správně je přijímat nauku Církve s vědomím, že garancí jistoty ohlašované pravdy je učitelský úřad Církve jako autentický tlumočnický výrok Písma svatého a Tradice (KKC 1008). Znamená to, že římský velekněz a biskupové "jako věrohodní učitelé, obdaření Kristovou autoritou, hlásají svěřenému lidu víru a učí, jak ji třeba vyznávat a uplatňovat v životě" (KKC 2034). Mají tak účast na Kristově autoritě, jejímž nejvyšším stupněm je charisma neomylnosti, které se vztahuje na celý poklad Božího zjevení. K tomu náleží i všechny složky

učení včetně morálního učení, bez kterých by se pravdy víry nemohly uchovat, vykládat a dodržovat. Lidskou pochybnost si můžeme představit jako setkání se skutečností, která nás v dané chvíli přesahuje. A Bůh - nekonečné Bytí nás přesahuje, zároveň se nám však v plnosti zjevuje ve svém Synu Ježíši Kristu, který pro každého člověka chce být cesta, pravda a život (srov. Jan 14, 6).

Přeji vám, Tomáši, jakož i všem, které na cestě života víry provázejí pochybnosti, otevřenou mysl a srdce, abychom - jak říká apoštol Pavel - přijali Boží slovo v jeho plnosti, neboť ono působí ve věřících (srov. 1 Sol 2, 13). Držme se Učitele Krista, který je Pravda a má slova věčného života. Jako poutníci časného života budme spolupracovníky Boží milosti, která nás dělá vnitřně svobodnými a schopnými mít účast na Božích dobrodincích.

(podle KN)

Zadáno pro manžele a snoubence

Manželská chudoba

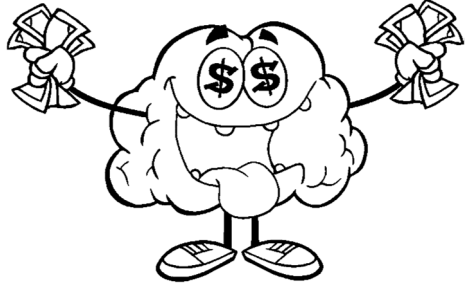
Apoštol Jan píše ve svém prvním dopise všem křesťanům (1 Jan 2, 15-17): *Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Jestliže kdo miluje svět, není v něm Otcovy lásky. Vždyť všechno, co je ve světě: žádost těla, žádost očí a honosný způsob života, je nikoliv z Otce, ale ze světa. Svět však pomijí a s ním i jeho žádost. Kdo však koná, co chce Bůh, zůstává na věky.*

Na tři identifikované "neduhy světa" byly určeny i protilátky - čistota, chudoba a poslušnost.

Když jsme si ve skupinách povídali s rodinami, zda tři klasické evangelijní rady patří nebo nepatří do manželské spirituality, nejprve vládl určitý nesouhlas a možná i prvotní odmítání. Tři sliby (čistota, chudoba a poslušnost) se chápou jako záležitost řeholníků a někdy bývají představovány jako skutečnosti, které jsou rozlišovacím znamením a znakem "kvalitativní" nadřazenosti vůči "normálním" křesťanům, čili laikům.

Svatý Jan Pavel II. říká: *"Pro všechny křesťany bez výjimky je evangelijní radikalismus základním a legitimním požadavkem. Zvláštní výraz tohoto radikalismu představují Ježíšovy "evangelijní rady" ... poslušnost, čistota a chudoba"* (Pastores dabo vobis, 27).

Samozřejmě, řeholníci čistotu, chudobu a poslušnost prožívají jiným způsobem, ale ve své podstatě jsou neodmyslitelnou součástí každého dobrého manželství.

Chudoba nás nutí zamýšlet se nad používáním peněz a majetku. To není jen problém řeholníků, ale i náš. Týká se nás to a někdy nám přináší i utrpení, protože v tom nemáme jasno. Chudoba je ve své podstatě "svoboda".

Čistota nás přivádí k úvahám o tom, jak fungují vztahy mezi námi dvěma.

Poslušnost před nás klade otázky ohledně naší partnerské jednoty a toho, jakým způsobem přijímáme rozhodnutí v páru. Poslušnost jako věrnost tomu, co jsme si mezi sebou stanovili.

Jde o velmi konkrétní aspekty, které se bezpochyby týkají i nás ve stavu manželském. Nemluvíme zde o speciálních povoláních nebo speciálních spirituálních hnutích, ale "normální" evangelní svatosti, kterou jsme dostali do daru a která je od nás požadována na základě našeho křtu a svátosti manželství.

Odhalit krásu plnohodnotného života podle evangelia a pochopit platnost evangelních rad v životě páru neznamená, že si na ramena bereme další náklad, ale že jsme dostali dary, které nám pomohou lépe žít. Mnozí mohou chudobu chápat jako oběť, ale ve skutečnosti je to nejhezčí cesta, jak žít "svobodně" bez potíží - více semknutí, a tedy méně osamělí. A to vůbec není málo!

Jak může být slib chudoby zakomponován do manželství? Rozlišujeme mezi stavem chudoby a ctností chudoby. (Chudoba a sociální vyloučení hrozí téměř 1,51 milionu obyvatel Česka. Z nich 140 200 nemá na dostatečné úrovni ani jednu ze tří složek definujících špatné životní podmínky. Nemají tedy ani dostatečný příjem, ani materiální vybavení, ani práci, vyplývá z šetření Českého statistického úřadu. Počet lidí ohrožených chudobou je však nižší.) Člověk praktikuje ctnost chudoby tehdy, když je spokojen s málem nebo s mnohým, které vlastní, když není sluhou boha jménem "peníze". Protože peníze mohou být dobrým sluhou, ale určitě jsou velmi špatným pánem. Jako "sluha" mohou peníze být užitečné, ale jako "pán" zotročují. Evangelijní chudoba je ctnost duše, ne prosté zařazení se do stavu chudých. Pán Ježíš s velkou silou prohlášoval: "Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je království nebeské." Říkal: "Blahoslavení..." Ve skutečnosti na světě žije mnoho chudých, kteří patří do

stavu chudých, ale nejsou "blahoslavení". Právě naopak, jsou naštvaní a zoufalí.

Jejich prvotním cílem je dosáhnout bohatství nebo zlepšení svého ekonomického postavení. Skutečné blahoslavenství je tehdy, když se nám podaří osvobodit se od lákové představy vlastnictví nebo od neuvěřitelné moci peněz, což není nic jiného než otroctví.

Máme zde tedy první krok, který jako křesťan udělám v síle a v souladu s křtem, prostřednictvím kterého jsem se

stal Kristovým učedníkem. Já v první osobě jsem povolán, abych přehodnotil, zda a jak je můj "majetek" v souladu s křesťanským stylem, který je stylem svobody. Každý z nás v první osobě přehodnotí, jak ve svém životě realizuje evangelní chudobu a zda je skutečně zakořeněná v jeho nitru. Křesťanství manželé, jelikož chtějí být upřímní a věrní evangeliu, jsou v síle svého křtu a svátosti manželství zváni, aby se zamysleli, jak jednotlivě i společně používají prostředky, které mají k dispozici. I mezi řeholníky, kteří mají závazek chudoby, existuje řada způsobů, jak zacházet s finančními, materiálními, kulturními a jinými prostředky. O to více rozmanitost prožívání chudoby patří mezi laiky, kteří mají specifickou úlohu a povinnost posvěcovat materiální svět z jeho "útrobu", čili i zevnitř světa finančních a materiálních prostředků, které jsou nedílnou součástí života. Jako laici nesmíme utíkat před světem, musíme v něm pracovat, ale s tím, že nejsme "z tohoto světa", čili bez nakažení se světským smýšlením. Laici určitě musí mít obecně jiný styl, než ho mají řeholníci.

Pak je tu i druhý krok, který je spojen se svátostí manželství. Máme tu jeden typický a specifický aspekt, který neoddělitelně patří k manželskému a rodinnému povolání.

Pud nám říká: "To je moje, všechno je moje, chci mít všechno, já podle svého názoru rozhodnu, jestli to je nutné koupit nebo zda budeme šetřit." Ctnost chudoby přivede manžele k opuštění svého vlastnictví a k podělení se v manželství se svým partnerem: "Není to už jen pouze moje, je to i tvoje. Je to nás obou, je to naše jako páru. Odteď budeme spolu rozhodovat, jak to využijeme, protože je to společné... i čas. i čas, který máme k dispozici, je "náš"!"

Cesta odpoutání se od egocentrismu pokračuje, když se rodina rozšíří a přibudou do ní děti a další rodinní příslušníci. I s nimi se manželé musí naučit říct: "Je to

naše, je to nás všech." Takto si osvojíme využívat společně to, co máme k dispozici. Velmi rychle si všimneme, že televizor už není jen můj, ale že to, co se bude dívat, ovlivní i náš syn či dcera. Náš obývací nebo určité zařízení, nebo některé knihy ... často používají i naše děti, které se dožadují určitého spoluvlastnictví.

Jinými slovy, ode dne našeho sňatku prakticky již nelze vlastnit nebo zacházet s něčím, aniž by o tom nevěděli i ostatní. Bylo by to nedodržení slibu chudoby, který jsme vyslovili aktem sňatku, když jsme se s radostí rozhodli, že budeme "jedno tělo".

Byla by to stejná situace, jako když řeholník se slibem chudoby využívá peníze nebo jiné prostředky bez vědomí své komunity a představeného. Chudoba řeholníků nespočívá v tom, že nemají nic k dispozici (často mají k dispozici auto, dům, nábytek, knihy...), ale v kontrolovaném používání prostředků a v tom, že nemají nic v osobním vlastnictví. Nemají nic jen pro sebe, vše je k dispozici pro všechny.

Evangelní chudoba zve každého křesťana, takže i každou rodinu, abychom se osvobodili od bohatství a abychom byli otevření společnému využívání všech prostředků. To, co vlastníme, patří Bohu, čili Lásce. Jak je možné v "chapadle" konzumu zvítězit nad tímto zlem? Jak vrátit do života jednoduchost a rovnováhu ve využívání prostředků, které máme k dispozici? Odpověď, která není jen povrchní a neživá samozřejmostí, ale má skutečné a pravdivé základy, je, že je třeba zlepšit a dobře nastavit manželské vztahy. Jinými slovy: čím se více zhorší vztah mezi manželi, tím více hledají kompenzace jinde. Kompenzace v aktivitách, v nákupech... čím více ubývá schopnost být, tím více přibývá potřeba vlastnit. Ale dobré a skutečné manželské porozumění nasytí a naplní srdce, udělá nás šťastných i s málem, avšak v Bohu.

Když chceme stále více, když jeden nebo druhý, nebo oba nejsou nikdy s ničím spokojeni nebo baží po mnoha věcech, znamená to, že mají v sobě určité prázdno nebo štěrbinu, které potřebují vyplnit. Prázdno ve mně, prázdno v tobě nebo prázdno v obou, které se na základě "společného úmluvy" (!) snaží vyplnit takovým způsobem! Ctnost evangelní chudoby nás nutí pokaždé se zeptat: "Bude tento výdaj opravdu přispívat k naší svatosti nebo bude náš vztah zamotávat, ztročovat a odsouvat do pozadí jeho prvořadou roli?"

Ctnost chudoby je i poděkování Bohu za blahobyť, který nám dopřál, a možnost žít v klidu. Proviněním proti chudobě je i přát si stále více, nikdy se neuspokojit, nikdy nepoděkovat, ale jen stále žádat a žádat!

Uvědomme si, že ctnost chudoby je vnitřní svoboda, je Božím darem, abychom byli šťastní. Je to nabídka, která je velmi důležitá pro manžele. Je vítězstvím Lásky.

Tímto "slibem" nebo manželským závazkem, který si manželé dají tím, že se spolu chtějí oddat, se zpřítomňuje vítězství nad uzavřením se a egoismem v používání prostředků, které jsou překážkou a ochuzením manželského a rodinného života. Je to něco, co převládá: láska a společenství.

Biblické čtení

(Mk 14, 3-9) Když byl Ježíš v Betánii v domě Šimona Malomocného, přišla k němu při jídle jedna žena s alabastrovou nádobkou drahocenného oleje z pravého nardu, ulomila nádobce hrdlo a olej mu vylila na hlavu. Někteří to však těžce nesli a mezi sebou si říkali: »Nač toto plýtvání olejem? Mohl se prodat za víc než tři sta denárů a mohlo se to dát chudým.« A zlobili se na ni. Ježíš však řekl: »Nechte ji! Proč jí to máte za zlé? Dobrý čin na mně vykonala. Chudé budete přece mít mezi sebou vždycky a můžete jim prokazovat dobrodiní, kdykoli chcete, mne však vždycky mít nebudete. Udělala, co mohla: už napřed moje tělo pomazala k pohřbu. Skutečně, říkám vám: Všude na celém světě, kde bude hlásáno evangelium, bude se na její památku vypravovat i o tom, co vykonala.«

Ježíš se neprojevuje ve falešných obavách o chudé, jak to dělal Jidáš a někteří apoštolové. Skutečná chudoba není materiální, ale spočívá ve vnitřním odloučení, je v čisté lásce, je v darování se...

INDIVIDUÁLNÍ PRÁCE A PRÁCE V PÁRU

Nejdříve se každý samostatně asi 7 - 8 minut zamyslí nad následujícími otázkami.

- ? *Co se týká našich prostředků (peníze, dům, aktivity, čas...), který z nich je takový, že ho nejvíce považují za "své vlastnictví" a za "exkluzivně" určený pro mé využití, že začnu být žárlivý, když někdo chce narušit toto mé "privilegium"?*
- ? *Proč se to stane? Vznikají při tom napětí a nedorozumění mezi námi? Jak zlepšit tuto situaci?*

(Duchovní obnova v teple domova)

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

19.

JAK SI PORADIT S POCHYBNOSTMI A NEDŮVĚROU

Učení víry

- Adam a Eva nevěřili tomu, že Bůh ustavičně působí v životě člověka.
- Bůh přislíbil, že nám pošle Spasitele Ježíše Krista.

Podněty na poučení z každodenního života

- Když vaše dítě zápasí s vírou v Boha.
- Když vaše dítě zažije něco tragického a dívá se na Boha a na svět s podezřením a strachem.
- Když vaše dítě udělá něco špatného; nesprávného a zdá se, že mu to vůbec nevadí.

Každý z nás zná příběh **Adama a Evy** velmi dobře. Uprostřed nádherné rajske zahrady však často zapomínáme na zakázané ovoce a na hada, který nám tento idylický příběh mění na příběh o nedostatku důvěry vůči Bohu a jejího vlivu na život člověka. Zároveň ilustruje, že nedůvěra vůči Bohu a podlehnutí pokušení vždy vedou k bolesti a utrpení; tehdy máme méně a i jsme méně, než když jsme plně důvěřovali Bohu. Když ztrácíme důvěru v Boha, začínáme méně důvěřovat i jeden druhému.

V televizi se dennodenně přesvědčujeme o tom, co se děje ve světě, když v něm vládne nedůvěra. Naše děti prožívají pochybnost, zklamání a úzkost - ať už ve škole, nebo ve vztahu s kamarády. My jako rodiče pocítujeme při konfrontaci s těmito problémy často bezmoc. A Bůh nám uprostřed chaosu, který způsobili Adam a Eva tím, že zhřešili, slibuje Spasitele. Tento jeho příslib se naplnil v Ježíši Kristu. Budme příkladem pro své děti tím, že i uprostřed chaosu v dnešním světě a často i v našem osobním životě jim ukážeme, co znamená žít v Ježíšově spásanosné přítomnosti.

Začátek rozhovoru

Pokud se tvůj rozhovor s dítětem točí kolem světových událostí, pozorně poslouchej, co ho v tomto směru zajímá, a upřímně mu odpověz na otázky. Pocítuje strach nebo nedůvěru? Úzkost nebo smutek? Nevšímavost nebo odměřenost? Nezačni posuzovat a rozebírat, co ti tvůj syn nebo dcera říkají, místo toho jim navrhní, že se spolu pomodlíte za všechny potřeby ve světě a za všechno, co je děsí a znepokojuje.

Jak se modlit

Řekni svému dítěti, jak důležité je často se modlit, i když se mu zdá, že Bůh ho neposlouchá, nebo když o něm pochybuje. Ať ví, že Bohu může říct cokoli, prosit o cokoli, modlit se za cokoli nebo kohokoli - musí jen upřímně říct, co má na srdci. Bůh totiž ví, co máme na srdci, není tedy před ním co skrývat, a protože nás zároveň miluje absolutně bez podmínek, není se ani čeho bát. Zeptej se své dcery či syna, za co by se chtěli dnes modlit, a pomodlete se za to společně.

POVZBUZENÍ PRO VÁS**Doporučené čtení z Písma svatého**

Adam a Eva zhřeší a lidstvo odpadává od víry: Gn 3, 1-24.

Co na toto téma říká Církev

Ve třetí kapitole knihy Genesis se mluví o tom, jak muž a žena narušily svůj vzájemný vztah a zároveň i svůj blízký a důvěrný vztah s Bohem. Zpočátku bylo v rajské zahradě vše v pořádku a všichni žili v souladu. Pak však had svedl Adama a Evu k hříchu tím, že jim řekl, aby jedli ze stromu poznání dobra a zla, ačkoli jim to Bůh striktně zakázal, Adam a Eva poslechli hada, ne Boha; jinými slovy, podstatou jejich hříchu byl nedostatek důvěry v Boha.

Následky za jejich neposlušnost se dostavily okamžitě. Nevinnost Adama a Evy se ocitla v troskách a zjistili, že jsou nazí. Zničili svůj blízký a důvěrný vztah s Bohem, a proto když se Bůh přišel projít do zahrady, zalekli se a ukryli se před ním. Jejich hřích je i příčinou utrpení. Museli opustit rajskou zahradu a žít ve světě, kde museli tvrdě pracovat a kde je sužoval žal. Život bez utrpení, jehož symbolem byla rajská zahrada pokoje a důvěrného vztahu s Bohem, se stal minulostí.

Každý, kdo si myslí, že člověk dokáže vytvořit dokonalé místo, jakým byla rajská zahrada, aniž by respektoval Boží morální řád, poučí se stejným bolestným způsobem jako Adam a Eva. Z jejich příběhu si vezmeme ponaučení, že musíme důvěřovat Bohu a plnit jeho vůli.

Příběh však tímto nekončí. Bůh totiž neopustil Adama a Evu ani potom, když spáchali hřích. Přislíbil jim, že záchrana a odpuštění hříchů přijdou skrze Spasitele. Tento příslib vyplnil ve svém Synu Ježíši Kristu.

Krátká modlitba s dítětem

Když se odvrátíme od Boha, zraňujeme sebe i druhé lidi. Poděkujme Bohu za to, že nám poslal Spasitele, aby nám pomohl napravovat všechny naše vztahy:

Děkuji ti, Bože, že jsi nám poslal Spasitele,
aby napravil náš vztah s tebou.

Pomoz mi prosím napravit i moje vztahy
s druhými lidmi.

Amen.

Co jsme prožili

Žehnání automobilů

V neděli 28. srpna 2016 proběhlo u kostela sv. Jiří v Olší žehnání automobilů. Po krátké pobožnosti jsme se rozešli ke svým automobilům (a i jiným dopravním prostředkům). Pan farář mezi nimi procházel a kropil je svěcenou vodou. Od ministrantů pak každý majitel auta dostal nálepku svatého Kryštofa (patrona všech poutníků, řidičů, cestovatelů) a obrázek s modlitbou.

Pan farář požehnal nejen automobily

Po skončení žehnání nás pan farář vyzval ke „spanilé jízdě“ do Dolních Louček na faru, kde byl připraven opékaný beran.

Útočiště před parným sluníčkem jsme našli pod pergolou, kde byl příjemný chládek. Ochutnali jsme opravdu výborné masíčko a k němu si každý mohl dát dobré točené pivo.

Opět jsme prožili pěkné nedělní odpoledne ve společenství dobrých lidí. Jedině tehdy se dá zapomenout na každodenní starosti, když má člověk kolem sebe dobré přátele, a když máme ve svém středu člověka-kněze, který takové pěkné

akce, i přes velké pracovní vytížení, dokáže organizovat. Otče Pavle, moc děkujeme.

Upřímné poděkování patří určitě i všem těm, kteří se dokáží obětovat, vzdát se svého volného času a věnovat ho k radosti druhým. Velký dík patří rovněž Bohu, který se každého z nás dotýká svým milosrdenstvím a Panně Marii za její mocné orodování. Prožili jsme další pěknou akci, společnou pro všechny tři farnosti, s nezapomenutelnými zážitky a vzpomínkami.

Jana Jurná

Poutní mše svatá v Rojetíně

V sobotu 3. září se u kaple Narození Panny Marie v Rojetíně sešli nejen místní farníci ale i farníci z blízkého okolí, aby se účastnili poutní mše svaté, kterou sloužil otec Pavel. Jak na začátku slavnosti uvedl, ani pamětníci si nedokázali vzpomenout, kdy se zde mše svatá slavila naposledy.

Místní obyvatelé se na tuto událost dlouho připravovali, kapli i okolí slavnostně upravili a vyzdobili. Upřímné poděkování patří všem, kteří podali pomocnou ruku při přípravě slavnosti.

R. Mašek

U kaple Narození Panny Marie se sešli nejen místní farníci

Pohled do historie

V pohledu do historie žďárecké farnosti jsme přesunuli do roku 1964. V tomto roce zastihla farnost smutná událost – 17. července zemřel farář P. Bohumil Pešek. Od začátku září pak byl ustanoven administrátorem farnosti P. František Kolář.

Léta páně 1964

Na začátku tohoto roku v měsíci lednu vykonal sv. Otec Pavel VI. pouť do Svaté země. Novináři psali o nové politice Vatikánu, ale sv. Otec důrazně označil svou cestu jako pouť a skutečně jako poutník projel a prošel svatou zemí. Sv. Otec šel prosit za odloučené křesťany, aby se vrátili, neboť dvěře Kristova ovčince jsou otevřeny dokořán. Na hoře Olivetské se setkal s patriarchou cařihradským Athenagorem I. Když se ti dva hierarchové bratrsky objali, cítili, že překročili staletí dějin a že nadešel čas ke sblížení křesťanských církví.

Dne 31. května přistoupilo 12 dětí k 1. sv. přijímání.

První svaté přijímání 31. května 1964

V neděli 21. června se po půl 8 hod ráno rozpoutala strašná bouře spojená se strašným hřměním a průtrží mračen. Odsloužil jsem jen mši sv. Voda přetekla

okapy a tekla po stěnách. Pod farní zahradou bylo naneseno obrovské množství bahna a kamení.

V pátek dne 17. července zemřel náhle dp. Bohumil Pešek na infarkt. Pohřeb se konal ve Žďarci dne 20. července za veliké účasti kněží a věřících.

Pohřeb dp. Bohumila Peška 20. července 1964

Dnem 1. září byl ustanoven ve Žďarci administrátorem fary P. Kolář František, administrátor z Čebína. Kéž Bůh ho posiluje, aby na opuštěné líše vedl svěřenou farnost v obětavé horlivosti. V září bylo třeba adaptovat chlév pro garáž. V měsíci listopadu byla zhotovena od místních stolařů p. Melicharů nová uzavřená zповědnice. Je to věc nesmírně praktická jak pro kněze, neboť v ní kněz nejčastěji působí, tak pro věřící. V druhé polovině listopadu byly opraveny kostelní lavice a dán jim 2x nový nátěr. V prosinci byl postaven nový přístřešek ke chlévům.

Duchovně byly radostně prožity vánoce kdy asi přijalo 1.300 farníků Krista Pána.

Zpracoval: R. Mašek

PRO DĚTI

Na cestě

s devátým přikázáním

nám správný směr budou ukazovat příkazy Desatera.

8. *Nepožádáš manželku bližního svého*

TRIČKO

Matylida se ještě jednou podívala do zrcadla a potichu proklouzla ven. Nechtěla, aby ji máma viděla. Matylida věděla, že máma by nesouhlasila s tím, že šla do školy v tričku, které měla právě na sobě. Prý se to tričko hodí na pláž! Ale vždyť všichni teď nosí krátká trička na tenkých ramínkách! Ne taková, jako její matka přehodila na židli. Matylida hrdě vešla do školy. Viděla, že spolužačky na ni mrkaly s neskrývanou závistí.

"Ani jedna z nich nemá na sobě takové moderní tričko," pomyslela si Matylida a téměř se vznášela, když šla do třídy. Na konci schodiště postávala skupinka devátáků. Významné pokašlávání a popiskování chlapců vyvedlo Matylidu z rovnováhy.

Znejistěla. Chlapci se stále více šklebili a chechtali. A Matylida se už nevznášela. Naopak, klopýtla se a natáhla se rovnou před nimi. Pomalu se posbírala červená jako rak. Ani se neohlédla a utíkala domů.

Značkový úkol:

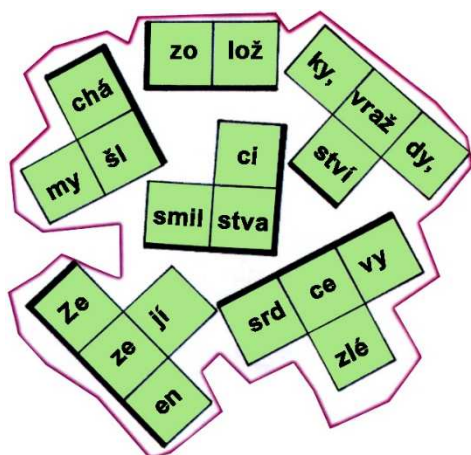
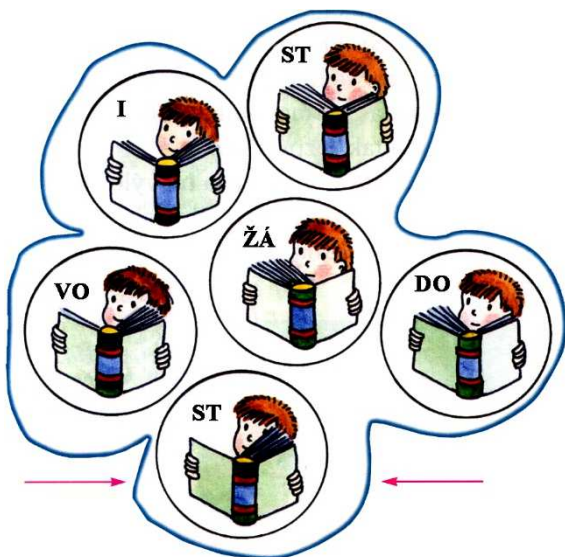
Abychom se uměli ovládat, musíme se v tom stále cvičit. Dokážeš se týden nedívat na televizi? Zkus to!

Slovem, které najdeš v tajence, označujeme silnou lidskou touhu, která odporuje lidskému rozumu. Často pobízí člověka páchat hříchy. Možná i ty znáš neodolatelou chuť po čokoládě a sladkostech nebo chuť stále se dívat televizi či hrát si na počítači. Uč se ovládat. Posílí tě to. V dospělosti pak snadněji dokážeš zvládnout i další touhy.

Když seřadíš do pořadí strany knihy, kterou čte malý Jeníček, a zapíšeš za sebou dvojice písmen v tomto pořadí, dozvíš se, jak jmenujeme silná lidská touha.

Pro každého člověka je velmi důležitá čistota jeho srdce. Denně se snaž o očišťování svého srdce.

Pokud správně sestavíš čtverečkováné skládačku, dozvíš se, jak v Matoušově evangeliu vysvětluje Pán Ježíš, proč je důležité dbát o čistotu srdce.

Deváté Boží přikázání nás učí mít v úctě své tělo a těla druhých lidí. Ukazuje, že nejsprávnější cesta je cesta čistého srdce. Toto přikázání se týká zejména dospělých lidí.

Splním ho, pokud

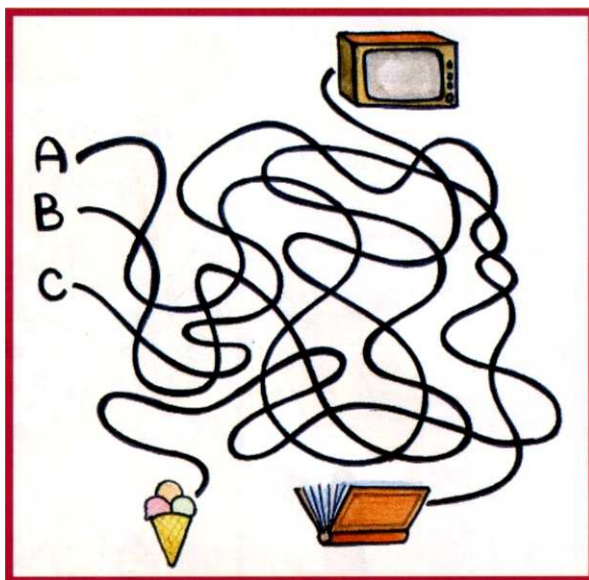
- mám čisté srdce, čistý pohled, čistý úmysl;
- prosím Boha o čistotu;
- bojuji proti přílišné zvědavosti očí.

Porušuji jej, pokud

- vyhledávám neslušné obrázky;
- mluvím o lásce s výsměchem;
- zesměšňuji city druhých.

Očišťování srdce vyžaduje čistý úmysl a pohled. Není třeba dráždit naši představivost. To znamená, že si máme vybírat, co budeme číst, na jaký film budeme dívat.

Jen jedna cesta vede k pěkné knížce. Která?

Co nás čeká

V církevním životě

Hody v Olší

Hodová mše svatá 9. října v 8:00 hod.

Poděkování za úrodu v Dolních Loučkách

Za úrodu poděkujeme při mši svaté v neděli 16. října v 9:15.

Poutí v Moraveckých Pavlovicích

Mše svatá v sobotu 8. října v 16:00 hod.

Murphyho zákony: Svatořečení

Murphyho zákon svatořečení:

Výsledek procesu svatořečení v římskokatolické církvi závisí na mnoha faktorech se svátostí nikterak nesouvisejících.

Výjimka ze zákona o svatořečení:

V některých případech se při procesu bere zřetel i na svatost kandidáta.

Podle vatikánského zpravodaje mons. Šmejdila vyplývají ze statistik kanonizovaných světců následující zákonitosti:

Pravděpodobnost, že někdo bude církví oficiálně připočten k zástupu svatých, závisí

- a) na ideové a morální kompatibilitě kandidáta s dobovým modelem svatosti;
- b) na geografické vzdálenosti oblasti působitě kandidáta od Vatikánu (čím dál, tím hůř - pověst svatosti mívá krátké nohy!);
- c) na mohutnosti finančních prostředků promotorů kanonizační kauzy;
- d) na kvalitě známostí promotora kauzy v příslušném vatikánském úřadě;
- e) na stupni zasvěcenosti kandidáta; čím víc je někdo řeholní sestrou, bratrem nebo alespoň knězem, tím větší šance kanonizace, a naopak: čím víc je laikem, tím větší má smůlu...;
- f) na spontánní úctě Božího lidu ke kandidátovi svatosti;
- g) na pili v zakládání řeholních společenství a zbožných spolků: čím víc je někdo zakladatel nebo dokonce matka zakladatelka, tím větší šance kanonizace. Reformátoři také nedopadají nejhůř (myšleno po své smrti). Pro založené nebo reformované společenství je totiž otázka protlačení zakladatele ke kanonizaci záležitostí cti, posiluje pocit vlastní důležitosti a kolektivního sebezpřijetí;
- h) na krveprolití (rozumí se vlastním); mučedníci mají neskonale větší šanci než nemučedníci, mnohdy ani nemusejí vykazovat nic jiného (!);
- i) na vyprodukování ověřitelného zázraku.

Z knihy Murphyho zákony o církvi, Tomáš Marný z Bludovic